



Ufność

Derek Prince

Gdyby udało ci się przekonać ludzi, że w naszym kraju upadnie ekonomia, gdyby udało ci się sprawić, że wszyscy o tym mówią, jak sądzisz, jaki byłby tego rezultat? Ekonomia upadłaby! A to dlatego, że ekonomia opiera się na zaufaniu. Ta prawda odnosi się też do każdego innego podobnego systemu - finansowego, politycznego czy duchowego: jeśli zaufanie jest podkopane, z pewnością doprowadzi to do klęski.

W tym artykule chcę przeanalizować trzy tematy ściśle związane z ufnością: ufność w stosunku do Boga, do współbraci w wierze oraz ostrzeżenia dotyczące porzucenia naszej ufności.

Ufność w Bogu

Chciałbym przyrzeć się dokładnie kilku przykładom ufności w Bogu - najpierw ze Starego Testamentu, potem z Nowego. Jeśli w wierze przyjmiesz te fragmenty Pisma, naprawdę wierzę, że twoje serce zostanie napełnione Bożą ufnością. Niezwykły fragment o ufności i zwycięstwie pobrzmiwa w początkowych wersach Psalmu 27:

*"Pan światłością moją i zbawieniem moim: Kogóż bać się będę?
Pan ochroną życia mego: Kogóż mam się lękać?
Gdy nacierają na mnie złoczyńcy, aby pożreć ciało moje -
- są oni moimi wrogami i nieprzyjaciółmi - potkną się i upadną.
Choćby rozbili przeciwko mnie obozy, nie ulęknie się serce moje,
choćby wojna wybuchła przeciw mnie, nawet wtedy będę ufał."*

Ps 27, 1-3

Sekretem Dawida, dzięki któremu odnosił w swym życiu zwycięstwo, było jego niezwykle zaufanie położone w Bogu. Niezależnie od tego, co się działo, czy jego wrogowie występowali przeciw niemu, aby go zniszczyć, czy armie gromadziły się na wojny przeciwko niemu, zawsze pokładał całkowicie swoją ufność w Panu. W Księdze Przypowieści Salomona 3:23-26 znajdujemy inny wspaniały obraz ufności.

*„Wtedy bezpiecznie chodzić będziesz swoją drogą, a twoja noga nie potknie się.
Gdy się położysz do snu, nie będziesz się bał, a gdy zaśniesz, będziesz miał miły sen.
Nie lękaj się strachu zniecka ani nieszczęścia, gdy spada na bezbożnych.
Gdyż Pan będzie twoją ufnością, a twojej nogi strzec będzie od sideł.”*

Biblia konsekwentnie naucza o tym, że Boży lud nie ma się bać. Dlatego mam opory przed przyjmowaniem nauczań i prorocत्व, które straszą Boży lud. Bóg mówi tutaj: „Kiedy nadchodzi problem od niegodziwych, nie jest to twój problem. Jeśli nie jesteś niegodziwy, nie zaatakuje cię”.

26 werset mówi nam, gdzie można znaleźć ufność: „Gdyż Pan będzie twoją ufnością, a twojej nogi strzec będzie od sideł.” Pan się nie zmienia. Zawsze panuje nad sytuacją. Nigdy nie jest zagubiony. Nigdy nie napotyka na nieoczekiwane sytuacje albo nagłe wypadki. Zawsze ma odpowiedź.

Księga Przypowieści Salomona 14:26 mówi: „Kto się boi Pana, ma mocną ostoję, i jeszcze jego dzieci mają w niej ucieczkę.” Jeśli nasza postawa w stosunku do Boga jest właściwa, nie mamy potrzeby się martwić. On jest naszym schronieniem i ochroną.

W Starym Testamencie Izajasz powiada:

„Gdyż tak mówi Wszechmocny, Pan, Święty Izraelski: Jeżeli się nawrócicie i zachowacie spokój, będziecie zbawieni, w ciszy i zaufaniu będzie wasza moc; lecz wy nie chcieliście. Mówiliście raczej: Nie! Na koniach umkniemy! Dlatego umykać będziecie. - Na wierzchowcach pojedziemy! Dlatego wasi prześladowcy was wyprzedzą.”

Iz 30:15-16

Bóg wzywa swój lud, aby powrócił do Niego, odnalazł pokój i ćwiczył się w praktykowaniu pokładania ufności w Nim. Ci, którzy odrzucają wezwanie Boga do wyciszenia i zaufania, szybko się przekonują, że problemy ich przerastają, niezależnie od przyjętego przez nich schematu ucieczki. Raz za razem widać to w historii Izraela. Kiedy lud Boży był Mu posłuszny, wrogowie byli pokonywani, a Izrael cieszył się pokojem. Ale gdy Izrael polegał na własnych siłach, ponosił klęski i ostatecznie został rozproszony między narodami.

W Nowym Testamencie greckie słowo tłumaczone jako *ufność* to bardzo mocne słowo. Wiąże się ono zwłaszcza z ufnością w mowie. W świeckiej grece mówi się o „wolności słowa” albo prawie do powiedzenia tego, co się myśli - niemal dokładny odpowiednik wolności słowa gwarantowanej w Amerykańskiej Konstytucji. Implikuje ono, iż nie musisz milczeć w kwestiach, w które wierzysz. Masz całkowite prawo do wypowiedzenia tego i nikt nie może cię uciszać.

W Nowym Testamencie przyjrzymy się najpierw Słowu, które mówi o zaufaniu do Boga w modlitwie.

„Umilowani, jeżeli nas serce nie oskarża, możemy śmiało stanąć przed Bogiem i otrzymamy od niego, o cokolwiek prosić będziemy, gdyż przykazań jego przestrzegamy i czynimy to, co miłe jest przed obliczem jego.”

1 J 3:21-22

Jeszcze raz zwróćmy uwagę: podstawowym warunkiem, by nasze modlitwy zostały wysłuchane, jest ufność. Nie pozwól, by diabeł obrabował cię z twojej ufności. Korzystaj w modlitwie ze swoich praw i wolności do składania petycji, jako że Jezus zdobył je dla ciebie. Są wpisane w twoją konstytucję.

Innym atakiem wroga, z którym wielu chrześcijanom trudno jest się zmierzyć, jest potępienie. List do Rzymian 8 pokazuje nam, że życie w duchu jest życiem w wolności bez cienia potępienia. Nie możesz wejść w taką wolność albo żyć życiem zaprezentowanym w Liście do Rzymian 8, jeśli żyjesz w potępieniu. To podstawowe wymaganie sformułowane jest na początku pierwszego wersetu tego rozdziału:

„Przeto teraz nie ma żadnego potępienia dla tych, którzy są w Chrystusie Jezusie.”

Potępienie jest potężną barierą przed dostępowaniem wolności, radości, pokoju i mocy Ducha Świętego. Ale postawa zaufania uzdolni nas do przewycięzania tej przeszkody w naszym życiu.

Ufność w innych wierzących

Drugim aspektem ufności jest posiadanie zaufania do współbraci w wierze. Prawdopodobnie wszyscy zgodzilibyśmy się z opinią, że jest to nawet trudniejsze od ufności w Bogu.

Co ciekawe, słowo *ufność* w angielskich tłumaczeniach pochodzi od różnych greckich słów, w zależności od tego, czy mówimy o ufności w Bogu, czy w ludziach. Z oczywistych powodów Bóg nie oczekuje, że będziemy ufać w takim samym stopniu naszym braciom, co Jemu, ale oczekuje, że będziemy sobie ufać. Chociaż *zaufanie* jest słowem bardziej adekwatnym w stosunku do oryginalnego greckiego słowa odnoszącego się do postawy, jaką powinniśmy mieć wobec innych chrześcijan, Nowa Biblia Króla Jakuba (*ang. New King James Version*) używa słowa *ufność*.

Z listów Pawła jasno wynika, iż miał te same problemy wynikające ze współpracy z ludźmi, jakie my mamy dzisiaj. Koryntianie upijali się podczas Wieczery Pańskiej, nadużywali darów Ducha Świętego; jakiś człowiek żył z żoną własnego ojca, potrzebowali też nauczania w kwestiach finansowych. Naprawdę mieli dużo problemów! Ale chcę, byście zauważyli, co Paweł powiedział do tych ludzi w 2 Liście do Koryntian po tym, jak ich „zasmucił” w poprzednim liście:

„A to właśnie napisałem, aby po przybyciu do was nie doznać smutku od tych, którzy mi radość sprawić winni, bo jestem tego pewien co do was wszystkich, że radość moja jest zarazem radością was wszystkich.”

2 Kor 2:3

To niesamowite zdanie, jeśli wziąć pod uwagę problemy, jakie mieli ci ludzie. Paweł mówi, że ma ufność, jeśli chodzi o nich, jest ich pewien we wszystkich sprawach! Jak dla mnie - Paweł był bohaterem wiary.

Wierzę, że zdolność posiadania ufności w ludziach jest znakiem duchowej dojrzałości. Wierzę, że jeśli mam ufność w ludziach, tworzy to w nich coś dobrego. Jeżeli rodzic ufa swoim dzieciom, wzmacnia je; jeśli wątpi w nie i krytykuje, poniża je i powoduje w nich poczucie niepewności.

Rodzice, którzy stale krytykują swoje dzieci, a nigdy ich nie chwala, mogą myśleć, że są mądrzy. Ale wskazywanie na czyjeś błędy nie dowodzi twojej mądrości, ponieważ błędy innych ludzi są z reguły oczywiste. Pokładanie w ludziach zaufania jest o wiele trudniejsze niż krytykowanie ich czy wątpienie w nich i wymaga mocy Ducha Świętego.

Spójrzmy też na inne fragmenty Pisma odnośnie pokładania zaufania w braciach:

„Mam co do was ufność w Panu, że innego zdania niż ja nie będziecie. A na tym, który sieje między wami zamęt, zaciąży wyrok potępienia, kimkolwiek by on był.”

Gal 5:10 (BT)

„Mam właśnie ufność, że Ten, który zapoczątkował w was dobre dzieło, dokończy go do dnia Chrystusa Jezusa.”

Flp 1:6 (BT)

Czy jesteś w stanie wierzyć w to odnośnie każdej osoby z twojego kościoła? Naprawdę wierzysz, że Bóg doprowadzi do końca to, co zaczął w życiu każdej z nich? Jeśli tak, będziesz czuł się inaczej w kwestii ludzi, z którymi masz społeczność. Możesz wciąż być świadomy ich słabości, ale zobaczysz ich w innym kontekście.

Jestem przekonany, że Pan nigdy nie zaczyna czegoś, czego nie byłby w stanie doprowadzić do końca. Stosuję to w moim własnym życiu. Kiedy Bóg mnie przyjął, przyjął też odpowiedzialność za mnóstwo problemów. Jednakże wziął je w przekonaniu, że jest w stanie sobie z nimi poradzić. Kiedy byłem początkującym wierzącym, jako profesor, naukowiec i filozof, szczerze myślałem, że Bóg miał szczęście, że mnie zbawił! Ale kiedy Pan zaczął się ze mną rozprawać, zobaczyłem, że to nie było tak. Doszedłem do zrozumienia faktu, iż kiedy On mnie przyjął, wziął mnie z całą masą problemów, do rozwiązania których potrzebował nieskończenie dużo cierpliwości i mądrości. Ale dziękuję Bogu, że dzisiaj dzielę Jego ufność w to, że uda Mu się doprowadzić do końca to, co zaczął - nawet moje sprawy! Paweł czyni niezwykle zapewnienie w 2 Liście do Tesaloniczan 3:3-4:

„A wierny jest Pan, który was utwierdzi i strzec będzie od złego. Co zaś do was, to mamy ufność w Panu, że to, co wam rozkazujemy, czynicie i czynić będziecie.”

Ilu pastorów mogłoby powiedzieć coś takiego o ludziach, których prowadzą? Jeśli pastory wierzą w swoich ludzi, to ich jednocześnie zmotywuje i zachęci w Panu. Ale jeśli wszystko, co pastor widzi, to problemy, ludzie ci raczej poddają się samopotępieniu i zniechęceniu.

Wynikiem okazania zaufania jest uwolnienie tej osoby, której ufasz. Jim Moore powiedział kiedyś: „Kiedy mężczyzna kłóci się ze swoją żoną, jego najskuteczniejszą bronią przeciwko niej jest nałożenie na nią potępienia”. Jeśli doprowadzacie swoje żony do życia w potępieniu, mężowie, wystawiacie się tylko na problem, z którym potem będziecie musieli się zmierzyć. Ale jeżeli je zachęcacie, pokładając w nich ufność, podniesiecie je do miejsca pokoju i poczucia bezpieczeństwa.

Ostrzeżenia o utracie ufności

Przyjrzyjmy się teraz ostrzeżeniom związanym z utraceniem przez nas naszej ufności, wszystkie z nich zapisane są w Liście do Hebrajczyków. Największym problemem Hebrajczyków było to, że chociaż zaczęli w wierze, zaczęli powracać do uczynków. Rozpoczęli w wolności Ducha, ale wrócili do religii, rytuału i zasad. A w nich nie ma wystarczających podstaw do ufności. W liście tym znajduje się pięć oddzielnych ostrzeżeń, wszystkie zapisane dla wierzących. Prześledzimy trzy z nich. Są to jedne z najmocniejszych ostrzeżeń zapisanych w Nowym Testamencie. W zasadzie pisarz mówi: „Nie porzucajcie swojej ufności, nie stańcie się tak religijni, że nie będziecie się mogli cieszyć Panem i nie stańcie się tak poważni, że wasza religia przestanie być waszą radością.” Możemy stać się tak zajęci rzeczami, które mamy do zrobienia, że tracimy radość z robienia ich.

Jednym z największych atutów życia duchowego jest jego spontaniczność. Nie możemy sobie pozwolić na jej utratę. Kiedy spoglądam wstecz na moje życie, odkrywam, że większość najważniejszych decyzji, które podjąłem, wydarzyła się przez przypadek. To nie brzmi zbyt duchowo, ale taka jest prawda. Na przykład mój przyjazd do Stanów Zjednoczonych w 1963 roku, który stał się punktem zwrotnym w moim całym życiu, wydarzył się przypadkiem.

Wszystkie plany i przygotowania, które możemy uczynić, nie są wystarczające; nie sprawiają, że cokolwiek się wydarzy. Planowanie na poziomie ludzkiej umiejętności wytworzy jedynie Ismaela. Ismael był czymś najlepszym, co Abraham mógł osiągnąć bez ponadnaturalnej mocy i łaski Boga. Ale nie był on wystarczająco dobry.

Testem, jakim zwykłem sprawdzać, czy rzeczy pochodzą od Boga czy nie, jest zbadanie, czy dana rzecz została zrodzona w ponadnaturalny sposób. Jeżeli było to oparte wyłącznie o moje planowanie i organizowanie, muszę zadać sobie pytanie, czy to jest z Boga. Wierzę w bycie praktycznym i wypracowywanie rzeczy, ale ich początek musi być ponadnaturalny.

Taka jest różnica pomiędzy Ismaelem a Izaakiem. Ismael miał naturalny początek, Izaak - ponadnaturalny. Izaak był tak wysoko ponad sposobem myślenia i możliwościami Abrahama jak niebo jest nad ziemią.

„Bo myśli moje, to nie myśli wasze, a drogi wasze, to nie drogi moje - mówi Pan, lecz jak niebiosy są wyższe niż ziemia, tak moje drogi są wyższe niż drogi wasze i myśli moje niż myśli wasze.”

Iz 55:8-9

My robimy plany na poziomie ziemskim; Bóg inicjuje coś na poziomie niebieskim. To nie znaczy, że nie musi to zostać wypracowane na ziemi, ale musimy być pewni, że zaczęło się w rzeczywistości niebiańskiej.

Rzeczy, które są efektem ludzkiego planowania, nie wytrzymają presji, przez którą będą musiały przejść. Małżeństwo z moją pierwszą żoną zostało zainicjowane w sposób nadprzyrodzony. Bóg pokazał mi, z kim mam się ożenić. Potem Lydia i ja byliśmy poddani presjom, których nie przetrwalibyśmy, gdyby nasze małżeństwo było efektem ludzkiego planowania.

To samo odnosi się do mojego drugiego małżeństwa z Ruth. Boża wola dla nas w tej kwestii została objawiona każdemu z nas przez Boga w sposób nadprzyrodzony i niezależny.

Małżeństwo samo w sobie jest zainicjowane w sposób ponadnaturalny - nie miało swego początku na poziomie ludzkim. Bóg je wymyślił, nie człowiek. Dlatego jest to poważny sakrament.

Są takie trzy specyficzne fragmenty w Liście do Hebrajczyków, które zawierają warunki oparte o ufność. Pierwszy z nich to Hebrajczyków 3:6:

„Lecz Chrystus jako syn był ponad domem jego; a domem jego my jesteśmy, jeśli tylko aż do końca zachowamy niewzruszenie ufność i chwalebłą nadzieję.”

Tam, gdzie w New American Standard Bible jest napisane *chwalebłą*, w New King James Version jest użyte słowo *radosną*. Przyglądaliśmy się już temu, że ufność jest wyrażona przez „wolność słowa” - Bóg chce, abyśmy się Nim chlubili. Oto czym jest bycie prawdziwym kościołem - **trzymanie się prawdziwej ufności i chlubienie się w Bogu aż do końca.**

Po drugie, List do Hebrajczyków 3:14 mówi:

„Staliśmy się bowiem współuczestnikami Chrystusa, jeśli tylko aż do końca zachowamy niewzruszenie ufność, jaką mieliśmy na początku.”

Ten fragment mówi, że **nasze zbawienie jest uwarunkowane zachowaniem przez nas nadziei aż do końca.** W tradycyjnej terminologii teologicznej znane to jest pod pojęciem „wytrwałości świętych”. Ci, którzy nie wytrwają, nie mają kwalifikacji do bycia świętymi.

Wreszcie w Liście do Hebrajczyków 10:35-36 znajdujemy odniesienie ze świata militarnego.

„Nie porzucajcie więc ufności waszej, która ma wielką zapłatę. Albowiem wytrwałości wam potrzeba, abyście, gdy wypełnicie wolę Bożą, dostąpili tego, co obiecał.”

Jednym z głównych elementów zbroi żołnierza była tarcza. W greckiej literaturze największą hańbą dla każdego żołnierza było porzucenie tarczy i ucieczka bez niej z pola bitwy. Kiedy autor Listu do Hebrajczyków mówi tu: „Nie porzucajcie...”, myślę, że ma na myśli hańbę związaną z porzuceniem tarczy. Wyraża więc coś takiego: „Nie porzucajcie waszej ufności, ona jest waszą tarczą. Nie porzucajcie jej, bo jeśli będziecie się jej trzymać, jest przygotowana wielka nagroda”. Musimy **wzmocnić nasz uścisk na tej tarczy ufności** i postanowić, że nie puścimy jej za żadną cenę.

Patrząc do przodu, widzimy, że przyszłość jest związana zarówno z wyzwaniem, jak i z lękiem. We wszystkich częściach świata pokój jest zagrożony, panuje zamieszanie i niepewność. Mimo tego, my, będąc chrześcijanami, mamy Króla, który ma plan i odpowiedź w każdej konkretnej sytuacji. On jest tym, który powiedział, że będzie naszym schronieniem w czasie burzy. Królestwo, którym On włada, nie podlega wstrząsowi, a fundament, który na Nim wznosimy, nie może być poruszony. Dlatego możemy przywłaszczyć sobie każdą z obietnic daną w Księdze Przypowieści Salomona 3:23-26 tym, którzy uczynili Pana swoją ufnością:

„Wtedy bezpiecznie chodzić będziesz swoją drogą, a twoja noga nie potknie się. Gdy się położysz do snu, nie będziesz się bał, a gdy zaśniesz, będziesz miał miły sen. Nie lękaj się strachu znienacka ani nieszczęścia, gdy spada na bezbożnych, gdyż Pan będzie twoją ufnością, a twojej nogi strzec będzie od sideł.”

